

Заедно

брой 98 - юни 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Кратко размишление върху възкресението

Минаха великденските празници. Да спрем нашето внимание върху "резюме" на вярата си и живота си. Минаха тържествата на Възкресението на Исус, на Неговото Възнесение, Петдесетница, празника Пресвета Троица. Мина и месец май, през който спряхме нашето внимание над Блажената Дева Мария, Майка Исусова и наша Майка.

Много често се питам, какво остава в мене и в другите хора, с надеждата че не се хвърля вода върху стъкло, така както водата се плисва върху стъклото и в него не остава нищо. Надеждата ми е да бъдем като земята, над която дъжда пада, влиза в нея и създава в нея живота.

За да станем "земя", а не "стъкло" е важна готовността на нашето сърце да приеме всичките дарове и благодати, които Бог иска да ни подари.

За да стане всичко това не е достатъчно да празнуваме Великден и после да изоставим всичко друго около вярата.

През пасхалното време в Русе беше свещеник от Пловдивско и говорейки ме попита: „За Великден дойдоха ли хората от **ВиК** в църквата?“. Аз го гледах с недоумение и попитах, защо и за какво те трябваше да дойдат. Той се смее и ми каза "хората от **ВиК** са тези, които идват на църква само за **Великден и Коледа**".

И наистина за Великден всичките църкви винаги са пълни с хора. Но колко участват в литургията, колко присъстват наистина или само я гледат, това е въпроса, който си задавам.

Възкресението на Исус Христос е върхът на нашата вяра, всичко друго би трябвало да се свързва с него: нашата вяра и нашия живот.

По принцип, поне когато говорим с хората, всички вярваме в Неговото Възкресение, както и във възкресението, обещано на вярващите в Исус.

Обаче много ме озадачава това, което чета в некролозите за починалите “вярващи”.

Обърнете внимание към това: в некролозите никога не се намира едно изречение свързано с Исусовото Възкресение или поне с Бога. По принцип във всички се говори за “паметта” на този човек в близките и приятелите, и в тази “памет” човека продължава да живее! Говори се за делата извършени от този починал човек, а никога за Божите Спасителни дела. Никога не се намира една дума на благодарност към Бога. Никога не се пише думата Възкресение и дори думите Бог, Господ, Исус. Говори се за “вечен сън” и никога за “вечния живот”.

Естествено по този начин винаги смъртта е “скръбна вест”.

Тази ли е християнската вяра около възкресението на Исус и нашето възкресение?

Всички празнуваме Великден, но в нашия живот, то не се вижда! Обратно, често става голяма каша, между християнската вяра и вярата в други неща, суеверията.

Има хората, които се наричат християни, но вярват че това, което е тук на земята е всичко и няма друго след смъртта. Затова при погребването на човек се чува постоянно от тях това изречение: “край е!”.

Има и хора, които се наричат християни, но които в същото време изповядват вярата си в прераждането, като не намират противоречие с вярата във възкресението. Но ние вярваме, че “Когато дойде краят на „единственото пътешествие” на нашия земен живот, ние няма да се завръщаме повече за други земни животи. „На човеците е отредено да умрат един път” (Ев 9,27). Няма „прераждане” след смъртта” (Катехизиса на Католическата Църква 1013).

Да, тези хора “се наричат християни”, но, да кажем с думите на

апостол Павел, “те постъпват като врагове на кръста Христов” (Фил 3,18).

Не се учудвам, че църквите са пълни с “вярващите” от “ВиК” само за тези празници и през другото време изчезват.

Защото за тях литургията е само един ритуал, като е достатъчно за здраве и за късмет, да се извърши един или най-много два пъти годишно. През другото време има други ритуали, които могат да извършват други хора: хороскопи, магически ритуали, ритуали от народното суеверие, в които, казваме, че не вярваме, но за всеки случай е по-добре да ги правим... кой знае!?!? Дори те са много по-важни и ефикасни!

Да мислим малко, за всичко това, което е напълно суеверие, но по което действаме. И това не се прави само автоматично, но дори вярваме, че ако не го правим нещо лошо ще стане с нас. Това са малки и обикновени неща, от които хората дори се страхуват: чантата не се слага на земята, не се чука с чашата вода, не се казва че всичко е добре за да не ми чуе дяволът или трябва да чукаме дърво... и списъкът е дълъг и широк.

И ако се замислим ще осъзнаем в колко от тези и други по-сериозни суеверия вярваме.

Надеждата на християните не е в тези неща, а в Христос, и животът във вярата е насочен към нашето съединение с Бога: Всички тайнства и особено тези на християнското посвещение имат за цел последната Пасха на Божия Син, тази, която чрез смъртта го въвежда в живота на Царството. Тогава се изпълнява това, което Той изповядва във вярата и надеждата: „Очаквам възкресението на мъртвите и живота на бъдещия свят”.

Друга тема свързана с нашата вяра във възкресението е нашия почит към починалите. Със смъртта - разделението на душата и тялото - тялото изпада в тление, докато душата, която е безсмъртна, се изправя пред Божия съд и очаква да бъде съединена с тялото, което ще възкръсне преобразено при завръщането на Господ. Имам въпрос: как поддържаеме гробовете на нашите близки? (не малко ме е срам да видя изоставените гробове в гробищата, които са станали джунгла!). Молим ли за тях? Искаме ли да бъдат отслужени литургии за

тях?

Много неща се подобриха през годините от когато съм в България при погребенията: много неща се промениха и бяха изоставени много езически обичай. И за това много се радвам. Трябва да се правят крачки напред в още много неща, но съм сигурен, че за вас, които участвате в живота на вярата и на църквата няма да бъде трудно.

Жалко за тези, които още са далечно от вярата. Окуражавам ги, че Бог ги обича и ги чака, за да ги прегърне със своята любов.

Отворете вашите врати на Христа и ще откриете великите дарове, които Той приготви за всички нас.

Сестра Терезита

Синята дреха

Сузи, едно момиче хубаво като роза, живееше в полусрутена къщурка в един квартал в пълен упадък. Там имаше улици с трамбована земя, нямаше канализация, мръсотията беше навсякъде.

Сузи ходеше на училище всеки ден с окъсани дрехи.

Учителката беше я забелязала от дълго време. Тя беше една внимателна ученичка, послушна и винаги усмихната. Икономисвайки от заплатата си учителката успя да ѝ купи хубава синя дреха. Учителката я накара да я облече.

Сузи беше лъчезарна, хубава повече от всякога.

Когато се върна в къщи, майката в началото срещна трудност да я познае, после я прегърна със сълзи в очите и като разбра кой ѝ я беше дал, реши да обърне повече внимание на дъщеря си. Душ всеки ден, косите добре измити и сресани, ноктите винаги чисти...

След една седмица, бащата гледайки промяната в дъщеря си и в съпругата си, помисли, че е дошло време да боядиса стените на къщата, да смени капациите вече износени и разпадащи се, да преобрази малката площ пред къщата, която беше едно заплетено кълбо от плевели и хрусталаци, в градина с много

цветя.

Съседите бяха забелязали всички тези промени и също започнаха да украсяват малките си къщи: много покриви бяха оправени като по чудо, показаха се малки грациозни градини, стените се облякоха с живи цветя. Малко по малко, мръсотията изчезна от улиците. За кратко време кварталът се беше преобразил напълно.

Осведомен от съветниците си кметът поиска да посети онова предградие и остана поразен от инициативите на гражданите. Натовари една комисия да проучи и да вземе необходимите мерки. Калните улици бяха превърнати в широки улици с дървета и с удобни тротоари; изчезна откритата канализация; старите стълбове оплетени с жици за електричество бяха заместени с решетъчна арматура.

Един нов квартал беше роден, напълно различен от предишния. Всичко беше започнало с един прост син костюм...

Да се оплакваме, че нещата около нас не са добри, е лесно... Но ти, направи ли нещо за да се подобрят? Замисли се!

От Пасторалните Писма на Бл. Евгений Босилков

Възлюбени Чедо! На всяка християнска душа Ние казваме: Вярвай силно в Светото Причастие, вярвай в Евхаристичния Хляб, вярвай в това замаяващо чудо, чрез което хлябът се променя в Плът Христова и тогава ще намериш разковничето как от слаб да станеш морално силен, от грешен да станеш примерен християнин, от привързан към земното да проникнеш в чистите сфери на свръхестественото, от видимото да се стремиш към невидимото, от земното към небесното, от преходното да се издигнеш към вечното. Когато коленичим пред Божия олтар с истинска вяра, ние ще почувстваме, че сме в дома на нашия общ Отец, Който е казал: "Аз се моля всички да бъдете едно. Досега нищо не сте поискали в Мое име, поискайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна" (Йо 16,24).

На поклонение в Рим

На 21 май, група поклонници от енорийте в град Свищов и Русе, със смирение и вяра в милостта на Бог, тръгнахме на поклонение и молитва към свещения Рим. При пристигането си се настанихме при сестрите-пасионистки. Нямахме търпение да отидем на площад „Свети Петър” за среща с Папата. Всяка сряда, Папа Франциск излиза със своята открита кола и обикаля сред вярващите, дошли от цял свят. Всеки иска да е по-близо до него, да го пипне и да разбере, че той е истинския, наш християнски водител. Вярващите на площада се стремяха да го докоснат и да бъдат благословени. Папа Франциск се обърна към насъбралото се множество хора, като каза, че трябва да изградим между нас отношения на любов и братство, които да ни водят към едно по-голямо единство; че трябва да отворим сърцата си за любовта на нашия Бог. След тази вълнуваща среща влязохме в базиликата „Свети Петър”. Бяхме смаяни от големината и красотата на този великолепен Божи храм, строен в продължение на 120 години. Базиликата има пет врати, като петата се отваря от Папа и то само на 25 години. Последния път, това е направено от Блажения Папа Йоан Павел II. Под храма има крипта със саркофазите на много папи и кардинали. Поклонихме се пред тази, на обичания от нас, Папа Йоан Павел Втори. Възхитихме се и от купола на базиликата – великолепно творение на гения Микеланджело. В храма има много олтари, като под главния, е гроба на Свети Петър, който е бил разпънат с главата надолу, на това място. След като излязохме, срещнахме друга българска група поклонници, водени от отец Ремо, отец Страхил и отец Паоло. Заедно с тях имаме литургия в църквата „Санта Мария”. Обиколката ни продължи с посещение на храма „Стълбата към небето”. Забележителното в нея е, че Дева Мария се явила на Свети

Бернар и му каза молитвата за опрощаване на греховете на тези души, които са в чистилицето. След това, посетихме църквата на „Трите фонтани”. Неин служител ни обясни, че на това място е бил посечен Свети Павел, и там, където се е търкаляла главата му, на три места, е бликнала вода. Тук размишлявахме за силната вяра на светеца, проповядвал на бедните, извън града, въпреки че знаел за опасността за неговия живот. Имаше посещение и на Генералната къща на пасионистите и на църквата „Сан Клементе”, където пък се помолихме на гроба на Свети Константин Кирил Философ и пяхме химна „Върви народе, възродени”. Пред църквата „Свети Йоан в Латерана”, която беше следващото ни посещение, видяхме огромния, 455 тонен, каменен египетски стълб. В тази базилика служели папите. Не пропуснахме да посетим мястото, където са намерили смъртта си хиляди невинни християни – Колизеумът. Помолихме се за техните души и се възхитихме на смелостта и вярата им. Част от страданията на Исус и на първите християни и ние изпитахме, когато след това, посетихме „Църквата на Пилат”. Там имаше стълби с 28 стъпала, които изкачихме на колене. На всяко стъпало се молихме и размишлявахме върху страданията на Исус. От двете ни страни бяха статуите „Целувката на Юда” и „Дева Мария поема Исус от кръста”. След това продължихме обиколката си. Стигнахме в църквата, където се пазят парчета от кръста на разпнатия Исус, намерени през 326 година от Света Елена, майката на Константин Велики.

Така, неусетно и бързо минаха дните ни на поклоничество във великия Рим, в Годината на вярата.

И най-накрая големи благодарности към отец Патрик и сестра Франческа, които водиха нашата група.

Епархинен ден на децата

На четвърти май аз, Йоана, Димитър и Теодора ходихме в Малчика на годишната среща на децата между седем и единадесет години. Темата на тазгодишната среща беше „Да послушам гласа на Господа”.

Вярващите деца бяха около сто. Те бяха от: Русе, Малчика, Белене, Ореш, Свищов, Велико Търново и от Бардарски Геран. Децата бяха разпределени в седем групи. Всяка група трябваше да прочете и обсъди по една притча. Най-интересното бе това, че ние трябваше да се превърнем в артисти и да изиграем притчата, която сме разисквали. Облякохме се като различни герои от притчите и на сцената ги представихме на другите групи. На сцената оживяха притчите: Сватбата в Кана Галилейска, притчата за талантите, за Блудния син, за бедните и богатите, както и още други. Беше много забавно, интересно и вълнуващо да гледаме на живо тези притчи.

След като свършиха нашите изпълнения отидохме в църквата на тържествена литургия. Там монсеньор Петко ни говореше да слушаме гласа на Исус. След като изслушахме Божието слово започнаха забавните игри.

В двора на църквата се забавлявахме, тичахме и играхме.

Най-накрая се събрахме в един общ кръг, танцувахме, молихме се и си обещахме да се срещнем отново другата година.

Кард. Карло Мария Мартини

Как да четем Евангелието

На 31 август 2012г., почина италианският Кардинал Карло Мария Мартини, роден преди 85 години в Торино. Кардиналът, архиепископ на Милано от 1979г до 2002г., през последните години на своя живот боледуваше от Паркинсон.

Когато в началото на 1980г., беше назначен в катедрата на Св. Амврозий, много малко хора извън Църквата го познаваха. Кардинал Мартини беше един от най-видните библисти в света. Ректор на престижния Грегориански Университет, беше избран за архиепископ на Милано от Папа Йоан Павел II, за да даде подем на най-големият диоцез, притиснат през онези години от тероризма и поставен на колене от икономическа криза.

За 22 години Кардинал Мартини е безспорен лидер в Милано, а след това става важна опора за италианската и световната Църква.

Дълго време за него се говори, като за най-възможният наследник на Папа Йоан Павел II, но той винаги е отричал това. През април 2005г., по време на Конкълвът, заявява своята позиция и подкрепя кандидатурата на богослова Кард. Йозеф Рацингер. Отказва да се кандидатира, понеже се е оттеглил от пасторална дейност от три години и пребивава за дълги периоди от време в Йерусалим, задълбочен в своите научни изследвания на библейски текстове.

Годишите които той прекарва в Милано, остават като неговото голямо наследство. Значителни бяха някои негови инициативи, като посещенията и присъствието му в победните квартали на Милано и срещите и лекциите му с младежите в Миланската Катедрала.

Още от самото начало се очертава неговата харизматична фигура. През 1984г.,терористичната организация „Червени

Бригади“, доброволно се предава лично на него и му оставя целият си арсенал, с молба, като представител на Църквата, да посредничи за нов диалог с Държавата.

Кардинал Мартини винаги е гледал с голяма надежда и бащински интерес към младото поколение. Няколко месеца след като пристига в Милано, организира през зимният период, месечни срещи с младежите. Нарича ги „Молитвена школа“. Тези срещи се провеждат в Миланската Катедрала и ги ръководи самият Кардинал Мартини. Още от самото начало имат голям успех и броят на участващите в тях младежи расте месец след месец. Катедралата винаги е препълнена. Малко след това, формулата на тези срещи се променя и се разпространява в целият диоцез, в продължение на следващите 5 години. Така се ражда „Школата на Словото“.

При четенето на текстовете Кардиналът е от голяма помощ за всички и всички слушат с голям интерес, понеже умее да говори и да увлича така, че Словото проговаря в сърцата им. Ентузиазмът на младежите е голям. При тези срещи те оставяха Кардинал Мартини да ги води в тази „lectio“, която става инструмент, с помощта на който да изпитат себе си като християни, своята съвест, вярата си...

По този начин Кардинал Мартини прилага текста на шеста глава от Съборната Догматична Конституция и я прилага на практика. И младите го следват...

Ето текста...

Християнската традиция е развила и кодифицирала един метод на обучение за четенето на Библията и на Евангелието. Това е методът „lectio divina“, тоест „четене на Божието Слово в беседа с Бога“.

Нарича се така, не само защото текста който четем съдържат това което Бог ни казва, но и защото това четене се извършва съвместно от две лица: този който чете от една страна и Духът на Възкръсналият от друга.

Духът ни разкрива в текста на Евангелието живият човек Исус,

за да се срещнем и да експериментираме Неговото „Господството“ в нашия живот.

Това означава, че „*lectio divina*” е четене на една страница от Евангелието, по такъв начин, че тя да се превърне в молитва и да стане живот.

Този вид четене се състои от четири важни моменти. Ако те се пренебрегнат или разбъркат се рискува безплодно, дори контрапродуктивно четене.

Четирите моменти са тези:

1 – четене

2 – размишление

3 – молитва

4 – съзерцаване

1 – Подчертано четене

Взема се в ръка един молив и се отваря Евангелието на нужната страница.

Това е много важно, защото Евангелието се чете не само с очи, но и с помощта на молива!

Тук „четене“ означава да прочетем и препрочетем текста като подчертаваме, за да изпъкнат най-важните неща.

Глаголите например, се подчертават с червено, очертава се глаголното лице, така че да бъде всичко добре означено.

С едно кръстче или с едно малко кръгче се означават другите думи, които са ми направили впечатление. Там където не ми е ясен смисъла на думите отбелязвам в полето с един въпросителен знак.

Накратко казано, необходимо е да изпъкнат добре действията които се извършват, мястото където се извършва действието и лицето което извършва или е обект на действието.

Двойното подчертаване означава за мен, най важният момент от откъса. Всичко това е много лесно, но трябва да се направи с молива в ръка, а не само наум.

Така откриваме елементи, които при първото четене не сме забелязали, ще открием неща, които не сме очаквали да

намерим, въпреки, че сме мислили, че познаваме текста по памет.

След като направим това, можем да продължим четенето и да си припомним други откъси от Библията, или да ги търсим с помощта на обяснителните бележки.

В кой други откъс от Евангелието срещнах факт като този? Тази настойчивост на Исус, беше ли и в някой друг откъс от Стария Завет? Къде? Или е в някой текст на Св. Павел? Търси се текста, сравнява се, отбелязват се приликите и разликите. Всичко това помага да се разбере по-добре страницата която четем.

2 – Размишление

След първият момент на четене, се преминава към следващият: стъпалото на размишлението. Размишление означава това, което текста иска да ни каже, върху перманентните чувства и ценности в текста.

Стараем се да открием какви ценни съвети и напътствия, изрични или косвени се съдържат в думите, в становищата и в действията.

Това се извършва след като си зададем някои въпроси като тези: Какви са отношенията между персонажите от текста? Какво е тяхното отношение към Исус? Какви са чувствата на Исус към тях? Поради каква причина са казани тези думи? Какъв е смисълът на тези действия?

По този начин започват да изплуват чувствата и основните трайни ценности: вечните човешки чувства като страх, радост, надежда, или недоверие, съмнение, самотност. Отношението на Бога към нас : на доброта, на прошка, на милосърдие, на търпение. Размишлението върху чувствата и ценностите се превръща в източник на сравнение със ситуацията и личният опит на читателя: В кой персонаж от евангелският разказ аз откривам себе си? Изпитвам ли желанието на Закхей да видя Господа? Нуждая ли се от спасението, така силно както Магдалена? Търся ли помощ, за да имам повече вяра, както бащата на епилептичното момче? Приличам ли на оня човек,

който се мисли за праведен, който не признава Исус, а го кани за да го изпита и да го критикува? Радва ли ме Божията прошка? Плаши ли ме това което казва Исус, защото ми е несгодно и ме заставя да променя нещо в моя живот?

Това е размишлението. То не е самоцелно, а е средство, което ми помага да вляза в диалог с Исус, и да стане молитва.

3 – Молитва

Третият момент на четене на Божието слово е молитвата.

Чрез размишлението което извърших върху разказаният факт, пред мен постепенно се разкрива Божието присъствие, усещам, че тези думи са призив, който е отправен лично към мен.

Молитвата започва да ме обвързва. Обземат ме религиозни чувства, причинени и възбудени от текста: Хвала към Бога за неговото величие, за неговата доброта към нас, изразявам благодарност, моля се за благодат, моля се за прошка, защото пред ценностите представени в откъса от Евангелието, чувствам липсата им в мен. Смирено се моля да следвам с последователност наставленията на Исус. Изразявам вяра, надежда и любов. След това молитвата става по-обширна и става молитва за моите приятели, за обществото в което живея, за Църквата, за всички хора.

В един определен момент, от молитвата се преминава към съзерцанието, почити без да усетим.

4 – Съзерцание

Съзерцанието е нещо много естествено. Когато се молим с голяма любов, думите почти ни липсват и не мислим за единичните елементи прочетени в откъса, нито за това което разбрахме за нас. Чувства се нужда да се съсредоточим само върху Исус, да оставим неговата тайнственост да ни обземе, да си отдъхнем в него, да му изразим нашата голяма любов, като на най-добрият ни приятел и да приемем с радост неговата любов към нас.

Това е едно прекрасно преживяване, което всички могат да изпитат, защото то е принципа на живота на всеки кръстен и на

живота във вярата.

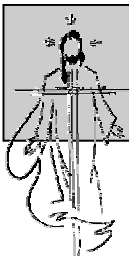
Тази интуиция, дълбока и необяснима, че отвъд думите, знаците, разказаният факт, разбраните неща, появилите се ценности, има нещо по-голямо, има един безкраен хоризонт.

Това е интуицията за Божието Царство в мен, уверението, че съм докоснал Исус.

Тогавашното четене на Божието Слово в Евангелието, което се развива чрез своите четири момента, не е само „молитвена школа“, а става школа на живота. Защото след като съм експериментирал лично Исус като спасител и освободител, моят живот неизбежно се променя, заедно с моите съждения, моите критерии и става реална изповед, която изживявам по мой ежедневен избор, че Той е Господ на моята история и на историята на всички човеци, че е Господ на света.

празнувахме тези тайнства

19 май 2013г:
Венчавка на
Сава и Елена

Върнали се в Божия Дом

10 май 2013

Георги Блажев Дамянов

14 май 2013

Тома Рашков Йончев

Папа Франциск

**Да вървим
в светлината на Бога**

Скъпи братя, напред!

Христос води Църквата чрез своя Дух.

Светият Дух е душата на Църквата,
посредством своята енергия Той ѝ дава живот и я сплотява.

Да не се поддаваме на песимизма и на отчаянието.

Със сигурност сме уверени, че Светия Дух
дава на Църквата храброст, с постоянство и упоритост
да разпространява Евангелието до крайните предели на света.
Християнската истина е пленителна и убедителна,
защото отговаря на дълбоките нужди на човешкото съществу-
ване.

Скъпи братя, напред!

Половината от нас са в напреднала възраст;

старостта бих казал, е обиталище на житейска мъдрост.

Старците имат мъдрост, защото са минали през живота,
като старецът Симеон, като беловласата Анна в Йерусалимски-
ят храм.

Именно тази мъдрост им е позволила да разпознаят Исус.

Нека подарим тази мъдрост на младите, като младо вино,
което с годините става по-добро, да подарим на младите мъд-
ростта на живота.

Сещам се за онова което един немски поет е казал за старостта:

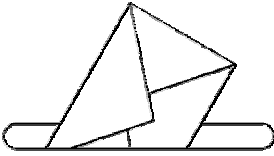
„Es ist ruhig, das Alter, und fromm“

(Спокойна е старостта и набожна)

Това е време за покой и молитва.

А също и време тази мъдрост да се даде на младите.

(14 март 2013)

Молитва за Папа Франциск

Господи Исусе,
вечен пастир на всички верни,
ти който съгради своята Църква
върху канарата на Петър,
подкрепяй непрестанно Папа Франциск,
за да е той според твоя замисъл,
жизнен и видим знак, неуморен организатор
за обединението на твоята Църква
в истината и в любовта.

Да известява на света с апостолска смелост
твоего Евангелие.

Да слуша гласът и стремежът които се издигат
от вярващите и от света,

да не се уморява никога да насърчава мира.

Да управлява и води божият народ,
и да пази винаги пред себе си твоя пример, Исусе,
ти който си Добрият Пастир,
и си дошъл не за да ти служат,
а за да служиш и да дадеш живота си за овцете.

А на нас дай ни Господи,
силна воля за общение с него
и послушание в това
което ни учи.

